

EL ESQUEVELLA

de la TORRATJA

Veritablement aquest ha estat un autèntic mes de Març.

FERROTIL
 Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pífu-ri glandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfuro, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
 Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

HERNIATS

Recordeu-vos sempre que els únics aparells que guariran radicalment les vostres hèrnies són els de la Casa Torrent, construïts científicament per a cada hèrnia, edat i sexe. Sense traves ni elàstics incòmodes de cap mena, no molesten ni fan embalum, s'amotllen al cos com un guant a la mà, transformen ràpidament tots els herniats en éssers perfectes i robustos, plens de vida i salut, com ho eren abans d'estar herniats. Si voleu, doncs, acabar per a sempre amb les vostres trencadures, no heveu de comprar mai braguers ni venatges de cap mena, sense abans haver-nos visitat.

Consultes gratuïtes: CASA TORRENT, Unió, 13 - Barcelona

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

DOLOR REUMATIC INFLAMATORI I NERVIÓS

es guareix completament amb l'acreditat

AIXAROP I PINDOLES **DUVAL**

Preu: 5'50 ptes.

FARMACIA COMA. - Sant Rafael, 2 (cantonada Robador), Barcelona, i en totes les farmàcies

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES
DAURADES
 Pessetes 8'50

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

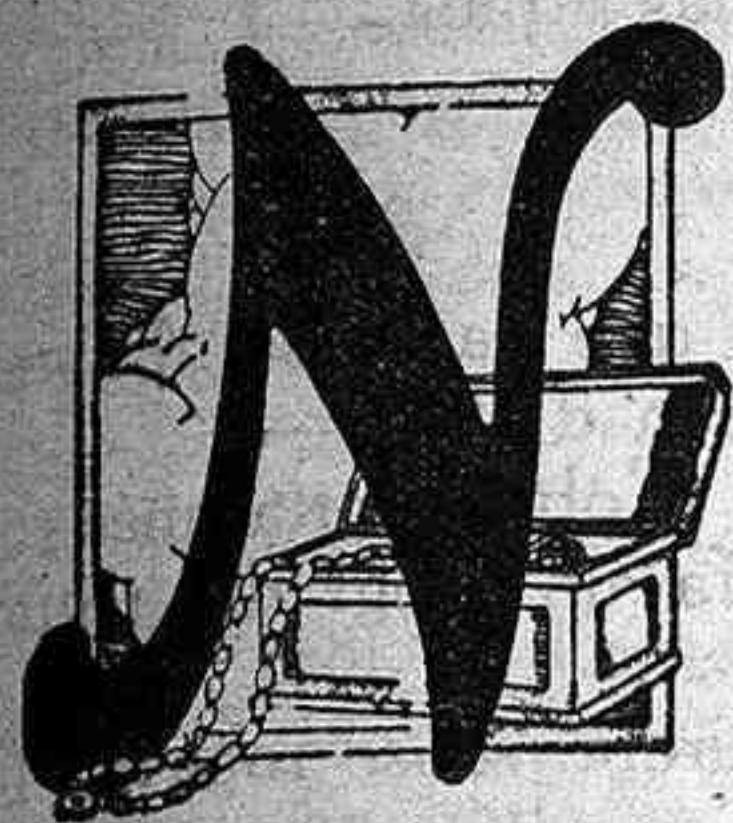
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepenides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Una figura: Azaña

Molts som pas partidaris de les excessives vinculacions de la política catalana a la política hispànica. El poble de Catalunya, políticament, ha sortit ja de molts experiments polítics que en la resta de la Península encara s'han de fer: el que vol dir que l'excessiva vinculació ens pot arrossegar enrera.

Una figura, un home, ens ha fet girar els ulls vers el Madrid que sent la necessitat d'un renovellament, vers el Madrid de la febre republicana contra el Madrid del letàrgic son monàrquic: aquesta figura i aquest home és Manuel Azaña.

I consti que Manuel Azaña és ben castellà i ha esguardat el nostre plet nacional ben castellanament. Però Manuel Azaña ha fet l'esforç titànic d'apropar Castella a Catalunya. Per primera vegada, amb Manuel Azaña, els d'allà i els d'ací entaularen un obert diàleg i cercaren un pla d'eficaç convivència. Vegi's els resultats. Després de tants anys de manifesta girada d'esquena als polítics d'allà, ve un moment d'unanimitat. I a Catalunya —fins per nosaltres que confessem que no ens plauen pas molt les excessives vinculacions polítiques amb els polítics hispànics—, hi floreix un nom, símbol d'entesa fecunda: el nom de Manuel Azaña.

Quan la discussió de l'Estatut, Azaña féu els regateigs possibles. L'Estatut donat a Catalunya era una ombra de l'Estatut que Catalunya volia. Però semblava que, políticament, s'havia arribat a una època nova: l'època dels polítics constructors. Posats d'acord, uns i altres, calia un mutu respecte als pactes.

Deixarem enrera, com a distintiva peculiaritat de la política rebutjada, de la vella i podrida política monàrquica, el fer i desfer, l'estira i arronça, la promesa i el refús, el joc de mirallets, instrument eficaç per a la caça d'aloses. De Manuel Azaña endavant, els polítics de la República havien de tenir un distintiu de seriositat i de respecte al que s'havia fet, i entre polítics, de diferents matisos republicans, havia d'haver-hi un vincle de responsabilitat i de continuació republicana.

Malauradament no ha estat així! Un afonament seguit, ens ha mostrat moltes febleses, moltes cobejançes, molta carença de conviccions, molt polític flonjo a la vella manera, molta esponja xucladora, molta espinada dúctil, molts caps de maleta disposats a rebre l'enganxament de l'etiqueta que li convingués, molt cervell de serradures i molt agent de negoci amb ampla via oberta. Això ha fet que els ulls es giressin enyorosos vers el punt de partida. I el punt de partida era un: un polític i una política d'intel·ligència, de

renovació, d'avançada, de republicanisme, de revolució fecunda que vol dir de canvi sense trencadissa, un intent moderníssim de democràcia exemplar: un Estat sense oblit dels qui el componen, rics i pobres, capital i treball, pobles diversos, interessos oposats: un govern per a tots, però un govern capaç de tallar unghes i tentacles. ¿Quin polític ha simbolitzat aquest conjunt de coses, des de l'afany de renovació fins al desig d'una definitiva entesa, des d'un intent de governar per a tots a un treball de virada deixant el passat de tomballons per entrar en un present d'eficàcia? Manuel Azaña.

Per Manuel Azaña, molts catalans han girat la vista a Madrid. Per Manuel Azaña s'han acceptat vinculacions que semblaven inacceptables. Per Manuel Azaña es troba un punt d'entesa per anar unànimes a una republicanització de la República espanyola, amb una col·laboració de conjunt per part dels catalans.

I és que Manuel Azaña ha donat l'autèntic polític que necessiten les circumstàncies: un polític amb camí fixat, amb itinerari i brúixola. N'estàvem tan tips dels polítics de capbussó, dels polítics de les aliances inversemblants i dels conjunts catastròfics, que els creiem ja impossibles. No ho han estat. I s'ha pogut fer un retret a Manuel Azaña, un retret que és el seu major elogi: «Manuel Azaña és un polític de poca ductilitat».

Efectivament, Manuel Azaña no és un polític de ductilitat en el sentit corrent que la paraula «ductilitat» pren en política. Ductilitat, «políticament» vol dir facultats per als pastisseigs, per a passar d'un lloc a l'altre, per a prescindir de la més rudimentària ètica política, per a no tenir escrúpols. Manuel Azaña sap que s'ha de governar amb responsabilitat, amb eficàcia, amb seguretat. També sap que el polític no s'improvitza i que un polític, —malgrat les incontables opinions contràries de polítics i politiquets—, ha d'ésser un home amb preparació i cultura.

Seguretat, directives, rectitud, patriotisme, renovació, tot això encarna Manuel Azaña i tot això porta a una política hispànica feta de tomballons i d'entelèquies de salvadors. Tothom veu que *ens hem de salvar*, el que vol dir que tothom s'adona que anem malament. És per paradoxa que es cerca el salvador entre els qui continuen, no entre els qui renoven. Era una renovació hispànica acarar-se amb el plet de Catalunya com ho era acarar-se amb altres plets de vital transcendència nacional. Manuel Azaña ho féu. Són uns altres els qui tornen als allargaments indefinits, als pegats dubtosos, a la feina de manobra i no de paleta.

Al temps el nom dels uns i el nom de l'altre. Al temps, el constatar l'eficàcia patriòtica castellana i hispànica dels uns i dels altres.

Repetim que és per Manuel Azaña que avui esguardem Madrid fins els catalans que n'érem més refractaris.

Entesos, senyors?

Conversa amb el Pare Laburu

No li hem tinguda nosaltres. La qui ha conversat amb el Pare Laburu ha estat una senyoreta de la nostre «aristocràtica» societat.

—«¿Vostè sap moltes coses del món dolent, veritat pare?»

—«Sí, filleta meva, sí! En sé moltes!»

—«¿I coses de cases de mal nòm?»

—«Sí, filleta meva sí. En sé moltes, «mujercita».

—«¿I coses de dones dolentes?»

—«S', filleta meva, sí. «Hembra».

—«¿Quantes vegades hi ha anat, Pare Laburu?»

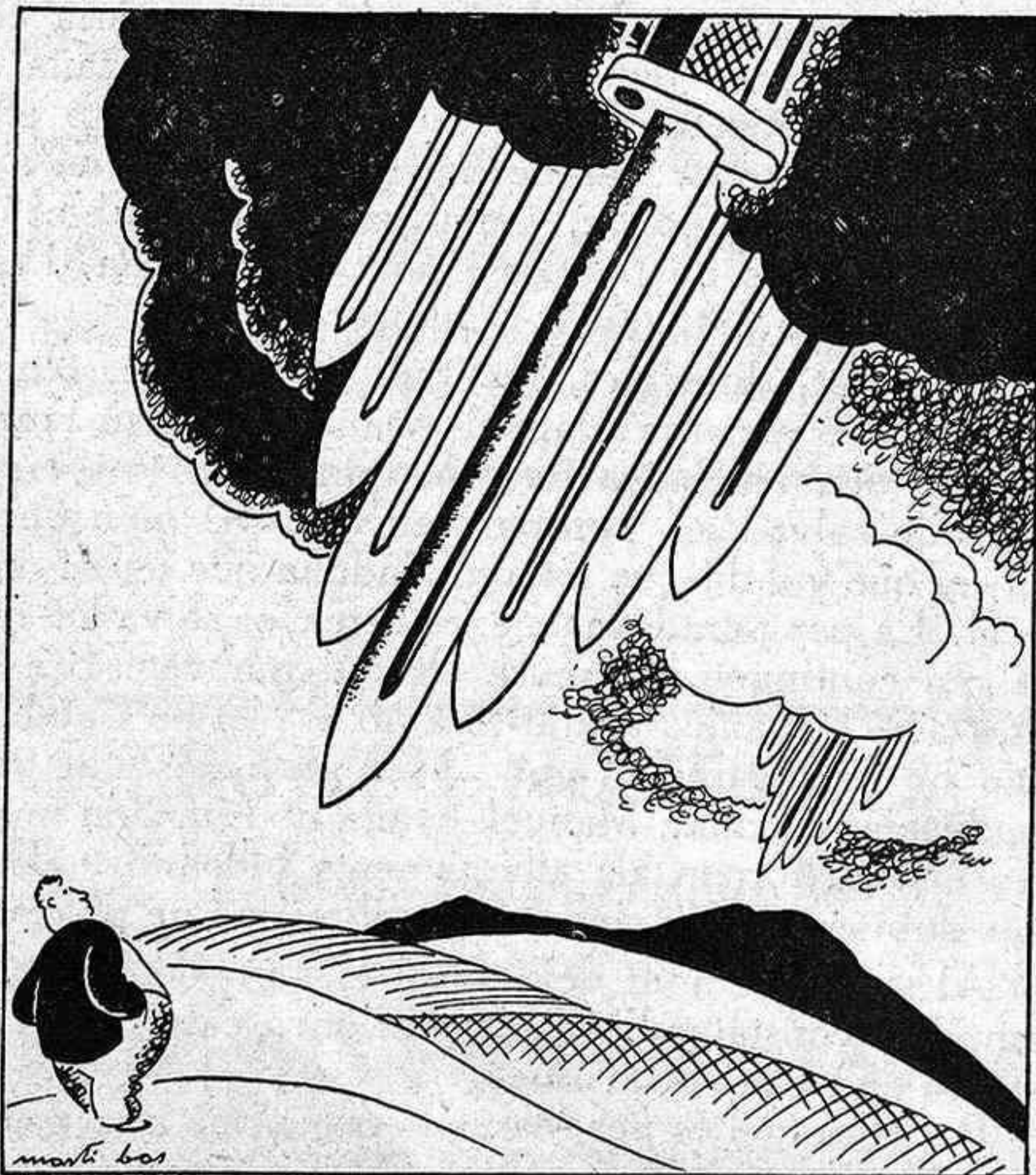
La senyoreta «aristocràtica» és referia a les cases. Hem de fer constar que la senyoreta «aristocràtica» de la nostra societat, era una ingènua més ingènua que la protagonista de «Fruita Verda» de Millàs-Raurell.

Un aspecte del Price a l'hora de la conferència del Pare Laburu.

—«¿Que ja hi balla l'«Anacaona», rival de Josefina Bàker?»—pregunta un que passa.

—«Això és a la nit —li contesten—. Ara hi canta el Pare Laburu. A la nit l'Anacaona hi remenarà una «carioca absissínica», amb tots els pèls».

També la conferència del Pare Laburu era feta amb tots els pèls. Un autèntic míting jesuític, amb Lluïsos, Estanislaus i Filles de Maria a grapats que no es queixi ningú de la diversitat d'espectacles que es donen al Gran Price!

A veure si portaran pluja!

I ple sempre! Ple amb el Pare Laburu, i ple amb l'«Anacaona», gran balladora de la dansa del «plàtan» i rival de Josefina Bàker, dansarina de color de banús «mujercita» i «hembra» que se las «trae».

Queixa d'un obrer

Un obrer troba un amic seu que ha passat d'obrer a uns nous sindicats que s'acaben d'obrir.

L'ex-obrer va molt ben vestit. L'obrer porta unes robes gastadíssimes. L'ex-obrer fa un elogi del règim actual. L'obrer protesta.

—«No t'adones que vaig gairebé sense roba?»—fa l'obrer a l'ex-obrer.

—«Els negres també hi van!»—replica l'ex-obrer, amb força persuassiva.

—«¿I què vols dir amb això?»—pregunta l'obrer.—«¿Que nosaltres també hi anirem? ¿Que els negres fa molts anys que deuen gaudir Governos de coalició i que nosaltres els disfrutem fa cosa d'uns set mesos?»

L'ex-obrer encén un tabac havà i, després de tirar una bocada de fum a la cara de l'obrer, li diu amb una rialleta:

—«Ara, ara vindrà Gil Robles a arranjar-ho tot!»

Els Jueus van avant

La invasió jueva a Barcelona és un fet. Els magatzems de 0'91 a 5 ptes. es multipliquen com a mosques. Ha quedat entaulada la lluita entre el jueu català i el jueu alemany.

¿Qui s'emportarà la victòria? El jueu alemany! Almenys ell bé s'ho pensa. L'anècdota que anem a explicar és autèntica i demostrativa:

L'altre dia un jueu alemany vol baixar en un parada final de tramvia: aquesta parada és final de trajecte, no final de línia, i la línia té molt tràfec. El cobrador commina el jueu alemany que baixi per davant.

El jueu alemany s'engalla i contesta al conductor: —«¿Em faria baixar per on vostè volgués si jo fos un senyor de la Comissió Gestora de l'Ajuntament de Barcelona?»

El cobrador tartamudeja; resta perplex i acaba per dir:

—«¿Ah, vostè és un senyor de la Comissió Gestora de l'Ajuntament de Barcelona?»

—«No dic que en sigui!»—replica el jueu alemany.

—«M'assabento del que passaria en aquest cas i tiro càlculs per al futur probable.»

Ja veieu el que esperen els jueus dels magatzems de tot a 0'95 fins a 5 pessetes: Passar de jueus alemanys a jueus catalans d'Ajuntament.

Que vigilin els jueus i els banquers de la Lliga!

Einstèin antimilitarista

Einstèin ha estat entrevistat a Nova York amb refe-

rència al conflicte plantejat per Alemanya amb el trencament del tractat de Versalles.

I el «New History Society» ens diu que el teoritzador de la relativitat, en aquest cas, es proclama dogmàticament antimilitarista, més, o tant, antimilitarista del que ho fou Tolstoi.

I Einstein diu: «Si només un dos per cent dels homes cridats a servir es neguessin a anar-hi, no hi hauria prou presons al món per a tancar-los. I les aventures bèl·liques haurien passat a la història.»

La propaganda subversiva d'Einstein és perillosíssima. I Einstein ho reconeix i ho diu: la meua propaganda és perillosa...

Perillosa en extrem: sobretot pels qui la posen en pràctica en dies de crida al servei o de mobilització general.

El Rei Mides

El títol de l'obra de Nicolau M. Rubió, «El Rei Mides», obra finalista del «Premi Ignasi Iglésies» d'enguany, ha portat a l'actualitat la Figura del Rei de Frígia que va demanar a Bacus el do de convertir en or tot el que toqués.

El Rei Mides és una figura actualíssima de rei i de polític. Apol·ló el va afavorir amb unes gran orelles de ruc. Autèntic rei i governant condecorat, votà contra Apol·ló en la competició musical del Déu amb Pan. La venjança d'Apol·ló fou decisiva. Unicament el barber de Mides sabia el secret de les orelles de ruc, penjades a la magestat com un toisó d'or. Però el barber volgué dir el secret a les canyes mudes i les canyes —mogudes pel vent— es tornaren garlaires. I descobriren el secret a tots els horitzonts: «El nostre Rei té orelles de ruc!»

Un rei amb orelles de ruc —i qui diu un rei pot dir un cap de Govern— i amb afany de tornar or tot el que toca, té una actualitat colpidora. No coneixem l'obra de Nicolau M. Rubió però ens sembla molt bé l'haver llençat a l'actualitat, en aquests moments precisos, la figura del Rei Mides. El Rei Mides és més que actual!

Mentrestant ens diuen que Nicolau M. Rubió caça lleons a l'Àfrica.

¿Per si les mosques?...

Goicoechea i Coscolluela

¿Eh que això de Goicoechea i Coscolluela sembla un reneç?

Sembla un reneç especial, un reneç tomàtec!

I això és en Goicoechea i Coscolluela: un reneç flonjo, un embrió que mai arribarà a fruit, una flauta d'escorça de saüc.

Mingo entre les boles de billar, que són Gil Robles, Calvo Sotelo i Martínez de Velasco, fa soroll i segueix el seu topar de bola dels cops sense prestància. Ahir ballà entre les boles que empaitava el tac de la Dictadura. Avui balla entre les boles de la reacció, Goicoechea i Coscolluela sempre!

La veritat és que això de dir-se Goicoechea i Coscolluela ja és una predestinació.

Es un nom per a castigar-hi els infants de les escoles: «Digui cinquanta vegades Goicoechea i Coscolluela!» Goicoechea i Coscolluela! Goicoechea i Coscolluela! No es passa de les deu vegades sense reben-tar-se!

Goicoechea i Coscolluela sembla un nom per fer ballar la carioca als ànecs!

Aquesta vegada, a l'olla...

L'èxit d'«El Divino Impaciente» fou l'estel que guià l'Empresa del Romea vers el Betlhem del teatre de Castella! I que no es digui que la frase no ens ha quedat bé!

Però en aquest estable ja no hi ha gra: hi ha palla. Les nenes «bien», aquesta vegada van a escoltar un sol cop les obres del seu poeta, però no hi fan anar les dides, les porteres i els estadants del seus pisos, com feren l'altra vegada. Com que l'èxit d'«El Divino Impaciente» vingué de la coacció, sense coacció no hi ha èxit ni pel mateix Divino Impaciente de tan pretèrit èxit.

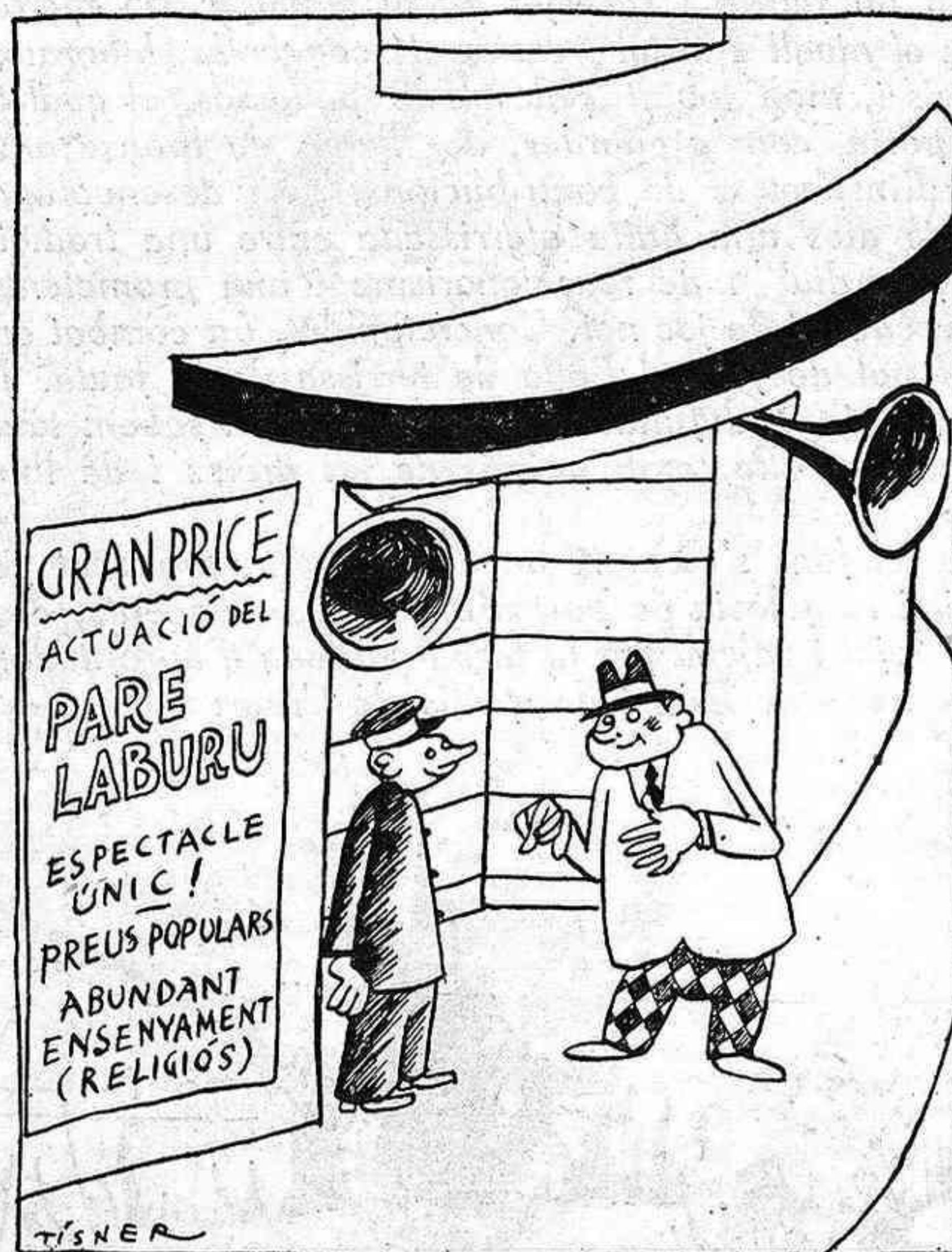
El que vol dir que aquesta vegada ni la seràfica senyoreta Maria Flaquer ni la preciosa Mir Vidal-Ribas, compten amb les seves amistats en els grans èxits, del «divino poeta» Josep M.ª Peman, ex-realitat d'embutxacar que tant ha fet giravoltar el cap de l'artística empresa del Romea.

Segons l'humor

D'unes manifestacions del senyor Lerroux: «El bé d'Espanya m'imposarà un govern de quatre o cinc anys més».

D'unes manifestacions del senyor Gil Robles: «La situació actual no pot durar més de quinze dies».

¿Qui negarà que la gent més divertida del món, i la qui fa més brometa, són els governants d'un país? Que per molts anys sigui així!

Gran Price.

—Què diu, que ja hi torna haver el Serafi Pollastre?

Existeix una tal Irene Polo...

Existeix una tal Irene Polo que fa reportatges. Els fa a benifet del qui paga. Ahir l'entusiasmava la Dictadura. Després els féu al servei de l'Esquerra. Ara ho utilitzen els lliguers.

Aquesta Irene Polo és una de les coses més xiroies que tenim a Barcelona. Producte de temps de pel·lícula de repòrters i reportatges a la nordamericana, té tota l'externitat que cal a una repòrter del temps. Quan es tracta dels seus reportatges ja és una altra cosa: no passen de femenines xafardarietes de porteria.

L'altra dia, segons ens conten, explicava a uns amics, el molt que l'havia divertida el qui fou conseller radical Pere Domènech (Barceloneta pura), explicant-li les promiscuacions del Divendres Sants que es feien en altres temps a les «Fraternidades Republicanes», i l'oposició dels antics regidors d'en Lerroux a les processons de Corpus.

I la Irene Polo deia. «Veieu, jo faig els reportatges a mida. Si me l'haguessin encarregat els radicals l'hauria fet a Ventosa i Calvell. Ara el faig als radicals i per un diari carca. El reportatge d'en Pere Domènech m'hauria agradat fer-lo per l'Esquerra. Aleshores hauria fet parlar Pere Domènech dels seus ressopons i d'aquells plats de pops suculents ben amanits amb vi negre! I fins li hauria fet dir algun renec. Les noies modernes, pel·liculeres, saben fer dit tantes coses!»

Els èxits del senyor Pich

No ens referim als èxits dels senyor Pich i Pon com alcalde de Barcelona, que són molts i molt merescuts. Ens referim als èxits del senyor Pich i Pon com a orador de míting radical.

L'èxit d'oratória aconseguït pel senyor Pich i Pon en un Centre Radical del carrer de Ferlandina és dels que fan època.

La veritat és que el senyor Pich i Pon, cada dia bat el seu propi rècord de superació.

L'altre dia el Sr. Pich deia en aquest Centre: «Si el Gobierno de la «Esquerra» hubiese durado unos años más, Cataluña tardaría mucho tiempo en levantarse moral y materialmente», els radicals del carrer de Ferlandina udolaven. I quan prometé que, algun dia, explicaria el que havia fet l'Esquerra a l'Ajuntament, l'entusiasme fou apoteòsic.

Un únic radical no aplaudia: un que deia a un altre: «el senyor Pich ens explicarà això que diu quan l'Esquerra ja torni a ésser dalt».

La veritat és que Catalunya no sap què fa quan no s'adona de la transcendència revelatòria de les paraules d'en Pich i Pon, eloqüentment pronunciades en un Centre radical del carrer de Ferlandina, i superant-se, com sempre, a ell mateix!

GLOSSARI

Tragicomedia de gelosia i de despit

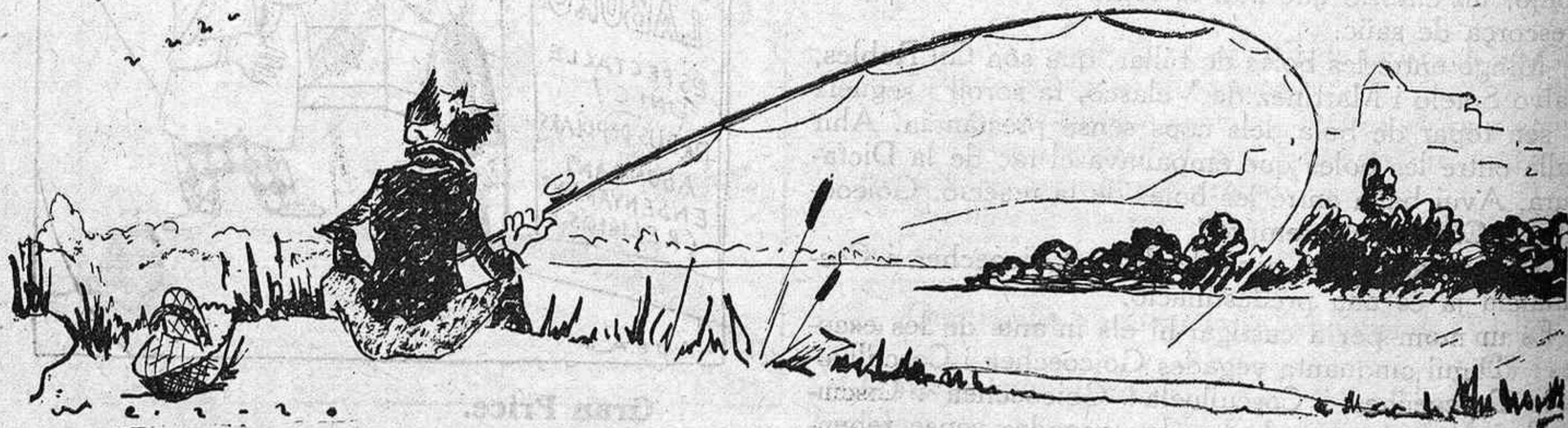
En un famós i sacsejat palau situat a 655 metres sobre el nivell del mar, casino de converses, laboratori de lleis i, molt sovint, palestra de pallassos, el qual té a la porta, com a guardes, dos lleons de bronze amb cara d'inspectors de contribucions, s'ha desenvolupat aquests dies una lluita aferrissada entre una tradició de "picardia" i de reaccionarisme i una prometença de decència i de joc net. Concretament, un combat entre el pot de ferro i l'olla de terrissa de la faula. Ja sabem qui, en definitiva, ha de guanyar i sabem també qui és l'olla, amb permís de les dretes i de llurs aliats.

En el fons s'escateix un drama íntim provocat pel despit i la gelosia de part d'un dels contendents, drama corejat i galejat per la turba daurada d'apropitadors de l'encens de Déu i del panís de Cèsar.

Aquesta manifestació patètica de l'humaníssim sentiment d'enveja, agreujat per una repataneria senil, em recorda un tipus que vaig conèixer, semblant com una gota a una altra, al protagonista de la facècia còmico-tràgica que comentem amb les obligades precaucions.

Hi havia un subjecte que en la seva joventut havia fet tro. En la milícia, no havia passat de sergent, però posseïa una magnífica veu de baríton, una oratòria gairebé diarreica i una "caída de ojos" que si la bonaventura de les gitanes no mentia, li asseguraven grans èxits en negocis i en política.

L'home va trobar a la fi la seva Dulcinea que, amb una mica d'enginy podia convertir-se en una Celestina amb rèdit; però en el moment eufòric del guany i de l'anomenada, surt de trasantó un rival insospitat, honest, sincer i cantellut, ric d'intel·ligència, valent en l'escomesa, digne en la reserva, el qual s'emporta la simpatia i la veritable estimació de la matrona que el vell bot inflat de vanitat volia convertir en alcavota de les seves trapelleries.

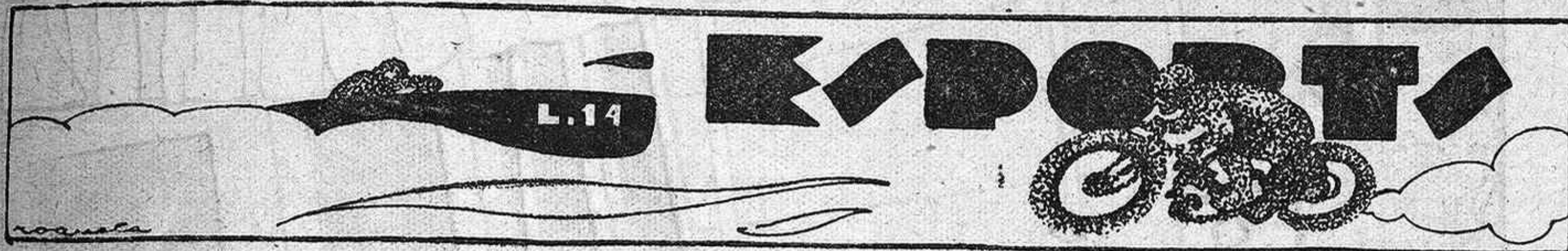
Jo també pesco. Faig com qualsevol pare Laburu.

Què fa el nostre home, incapaç d'afrontar-se cara a cara amb el seu rival? Així com M. Bergeret, el personatge d'Anatole France, vol venjar-se de biaix de les infidelitats de la seva esposa llançant per la finestra el maniquí de vímet que emmotlla la seva figura, el nostre home es daleix per a fer el que pugui desplaure i mortificar la presa que se li esmuny de les mans. Deixa fugir de la gàbia els canaris, trepitja la cua del gat i dóna cops de peu al gos. Obre les aixetes de la cambra de bany, del barralc del vi i de la sitra de l'oli; amaga els coberts; treu fitxes del joc de dòmino; escup a l'olla de l'escudella i posa pica-pica al llit per al cas que l'altre hi vagi.

Endut pel desfici, es tramet ell mateix anònims denunciant la infidelitat de la seva pretesa companya, que es complau a llegir-li. Prega als amics que li facin confidències que el molestin, per tal de fer la santíssima a "ella" i s'alia amb els enemics i els xafarders del barri per tal d'anorrear l'adversari.

Aquesta trencadissa morbosa d'un estovat mental que o podia aspirar a res més que a fer dibuixos a les parets, no sortia del petit clas domèstic. Què no hauria fet aquest home si els atzars de la vida l'haguessin destinat a ocupar un lloc de responsabilitat pública?

PANICAL

Cronòmetre

I ARA QUÈ!

La iniciativa del Casal Barcelonista s'ha portat a cap l'homenatge popular a Josep Gironès a profit de la Mutual Esportiva de Catalunya.

Estem segurs que al camp de Les Corts, amb tot i que s'homenatjava el nostre campió dels plomes, ben pocs aficionats únicament a la boxa hi havia, entre els espectadors que l'emplenaven. La crida s'havia fet tota a nom de la Mutual Esportiva de Catalunya i dels jugadors vells, glòries del nostre futbol, que tornarien a jugar formant equip per ajudar, amb la col·laboració personal, a aconseguir mitjans per a treure de perill la Mutual Esportiva.

Cal felicitar obertament el Casal Barcelonista. Ha donat una lliçó de traça i d'esperit d'organització a la Ponència pro Mutual i a la Federació Catalana de Futbol que amb el terreny preparat per la croada portada a terme per la premsa, parlant de la Mutual Esportiva, no han tingut pit per acudir als nostres esportius a cercar la col·laboració popular que és sempre la que no manca quan cal cercar-la, i es sap tocar el punt neuràlgic de la seva sensibilitat.

Ha calgut que una entitat de gent plena d'iniciatives, però no de senyors que acceptin per força un càrrec de ponent d'una comissió determinada, aprofités una data festiva de poca importància, que per a molts ha passat inadvertida — fins per al federatiu i ponencistes pro-Mutual que fracassats els projectats partits amb Centre, Paris, Hongria, Piemont i Suïssa no veien altra data lliure que la del 30 de maig — per a mobilitzar amb una ben orientada propaganda amb l'ajut espontani de la Premsa, una gernació extraordinària que emplenà el camp de Les Corts.

Tenint amb compte que els socis del Barcelona no pagaven entrada, la recaptació ha arribat molt a prop de les vint mil pessetes fetes amb entrades populars de dues pessetes. Descomptades les despeses, la Mutual ingressarà prop de dotze

mil pessetes d'una festa esportiva eminentment popular i sense requincalla pretenciosa de fer un acte de gran volada.

¿Què no hauria estat un partit d'un xic d'espectació fet també a preus populars però organitzat per gent apta i capaç de treballar amb entusiasme?

S'ha dit tant que la Mutual Esportiva no pot morir, s'ha parlat tant de les dues assemblees portades a terme per a cercar mitjans de cubrir el seu dèficit econòmic, s'ha parlat tan sovint de la manca de col·laboració dels clubs i entitats esportives per a fer vibrar el poble que viu l'esport, que una organització amb un xic de seny i traça no podia fracassar en el moment actual.

S'ha parlat que en altres partits que s'han fet el públic no hi responia i que era molt exposat organitzar una festa esportiva d'empenta per por que hi manqués la seva col·laboració.

Nosaltres hem de dir que en altres partits no hi havia el comp treballat com ara, i que llavors es parlava de la Mutual Esportiva sense que el públic estigués assabentat ben bé de què era. Ara no; ara, fins les cartes i els articles apareguts en diaris d'altres regions d'enllà de Catalunya havien donat compte del que era la Mutual, i tothom la coneix i té ganes d'afavorir-la per amor propi perquè no veiessin els esportius d'enllà com deixàvem caure una cosa nostra.

Què s'imposa fer per a arrodonir la croada pro Mutual? Que no deixin de mà els qui tenen el deure de no deixar-ho la recaptació de segells que els clubs han de pagar per les fitxes de jugador, i que els clubs compleixin el deure que van imposar-se a l'assemblea. Nosaltres estem per la nostra part disposats a fer públics els noms de les entitats que cerquin eludir aquest compromís que és un deure de dignitat que han d'imposar-se.

També cal que, pel maig, la Federació no oblidí que té l'obligació de fer el seu partit. S'han fet gestions per a trobar amb qui jugar-lo? Es ara que s'han de fer i no quan manquin quinze dies per a la data de celebració.

A veure si uns i altres saben refer-se de la lliçó que acaben de rebre d'un cercle reduït, però ple d'homes de bona voluntat com és el Casal Barcelonista.

Altaveu indiscret

Itàlia ha palesat que la seva victòria al campionat del món va ésser injusta com algú volia discutir. La prova l'ha donada en vèncer Austria per 2 a 0, el passat diumenge, a Viena mateix.

Aquells ressenyaments de la crítica i de la ràdio dient que a l'equip d'Espanya se l'havia fet objecte de violències confessables per part dels italians, potser que comencem a creure que les van inflar els nostres entusiasmes, altrament no es comprendria com l'equip espanyol fa poc ha guanyat de ben

poca diferència el de França, a Madrid, i com ara el d'Itàlia ha vençut tan rotundament el d'Austria, a Viena mateix.

* * *

El Terrassa segueix aconseguint èxits en hoquei. València en els quarts de final ha estat eliminada per l'equip terrasenc per quatre gols a un. L'empat de València fou una preparació de l'èxit aconseguit a Terrassa.

Cal reconèixer que els terrasencs tenen equip, i creiem que els veurem finalistes.

* * *

Roda, roda.....

Es parla d'organitzar a Hamburg un Schmeling-Uzcúndun, i es fa propaganda fent ressaltar que Uzcúndun ha vençut el campió mundial Baer per punts a Amèrica.

A Alemanya volen preparar Schmeling un combat espectacular però fàcil. No creiem que Uzcúndun faci davant l'alemany res més del que va fer a l'Estadi. Estem, però, convençuts que allí els jutges no l'afavoriran i que guanyant netament Schmeling no diran que s'ha fet match nul.

* * *

El Barcelona Tennis Club es moca amb la màniga sencera. Pel maig vol tirar la casa per la finestra, fent venir els francesos Martin, Legeay, Lesueur; l'alemany Von Gramm, l'italià Palmieri i el txecoslovac Caska.

També veurem a l'Angels Lawn-Tennis Club, representat pels americans Wilmer Hines, Henry Culley.

Al carrer de Ganduixer hauran de fer lluminàries.

* * *

L'Alcàntara, que com tothom sap és metge, va negar-se a jugar el partit de selecció de vells jugadors a profit de la Mutual Esportiva.

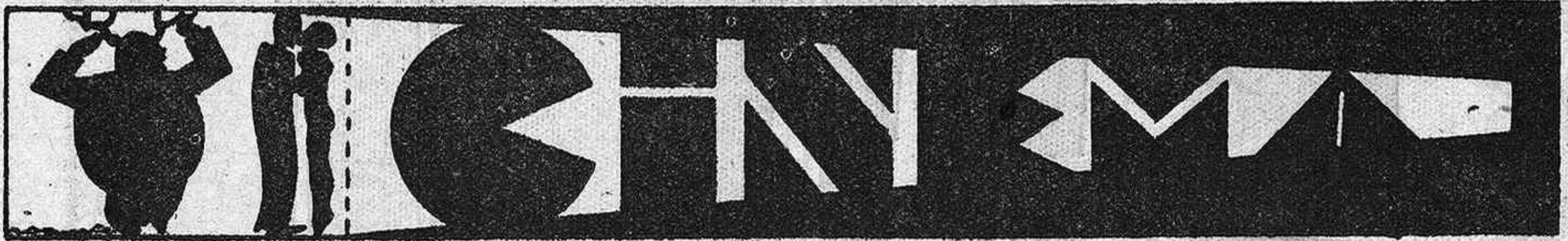
Diuen que el filipí digué per excusar-se que no vol gastar la seva personalitat, que pensa jugar d'ací a pocs dies un partit que s'ha de fer a benefici d'Aranda.

Es veu que Alcàntara encara té il·lusions de *supervedette*. El felicitem, com a metge, per la seva sensibilitat en pro de la Mutual.

* * *

El rugby català ja comença a ésser quelcom. Diumenge a Gènova bou batut per tres punts a cinc, tot i fer un gran partit i guanyar-se ovacions de la gran gentada que presenciava l'encontre.

El Gandi del rugby català, Boix, deu estar satisfet encara que a hores d'ara ja porti ratificada la seva gesta nacionalista de recabar la independència per a la Federació Catalana de Rugby.

URQUINAONA: *Las Virgenes de Wimpole Street*, de la Metro Goldwyn Mayer.

«Las Virgenes de Wimpole Street» no ens han convençut. Es tracta d'una cinta lenta, feixuga, i un bon xic desmadedada. Sense la bona interpretació que li donen, Norma Shearer, en primer lloc, Fredrics March i Charles Lauhgton, la pel·lícula s'hauria fet inacabable.

I consti que per a reeixir en papers antipàtics com el de pare, que interpreta Charles Lauhgton, cal talent. Aquell pare no resulta rígid, resulta tocat del bolet. Les seves pobres filles fan molta llàstima.

La M. G. M. aquesta temporada no està pas de sort.

FEMINA: *Al compàs del amor*.

L'èxit de «Vuelan mis canciones» havia de tenir un resultat efectiu: portar els músics a la pantalla. I ja hem vist «El darrer vals de Chopin», i ara «Al compàs del Amor», episodi de la vida de Schúbert.

Aquesta mena de pel·lícules tenen un públic: el públic enamorat de les coses envernissades d'art, però sense que ho siguin gaire. I els directors dels films tenen la traça de saber fer aquest plat amb un suquet sentimental que encisa i corprèn. Per ara no ens queixem de semblants cuiners. El que ens fa por és la repetició excessiva de semblants plats a la carta. Sobretot si tenim en compte que els plats van degenerant. De «Vuelan mis canciones» a «El último vals de Chopin», ja hi va una diferència en contra. De «El último vals de Chopin» a «Al compàs del Amor», la diferència en contra encara s'accentua. Esperem que quan toqui el torn a Mozart la diferència serà ja quilomètrica, i el film no es podrà empassar: el seu dolç de sucre deixarà endevinar sense dubte que el sucre s'ha tornat sacarina.

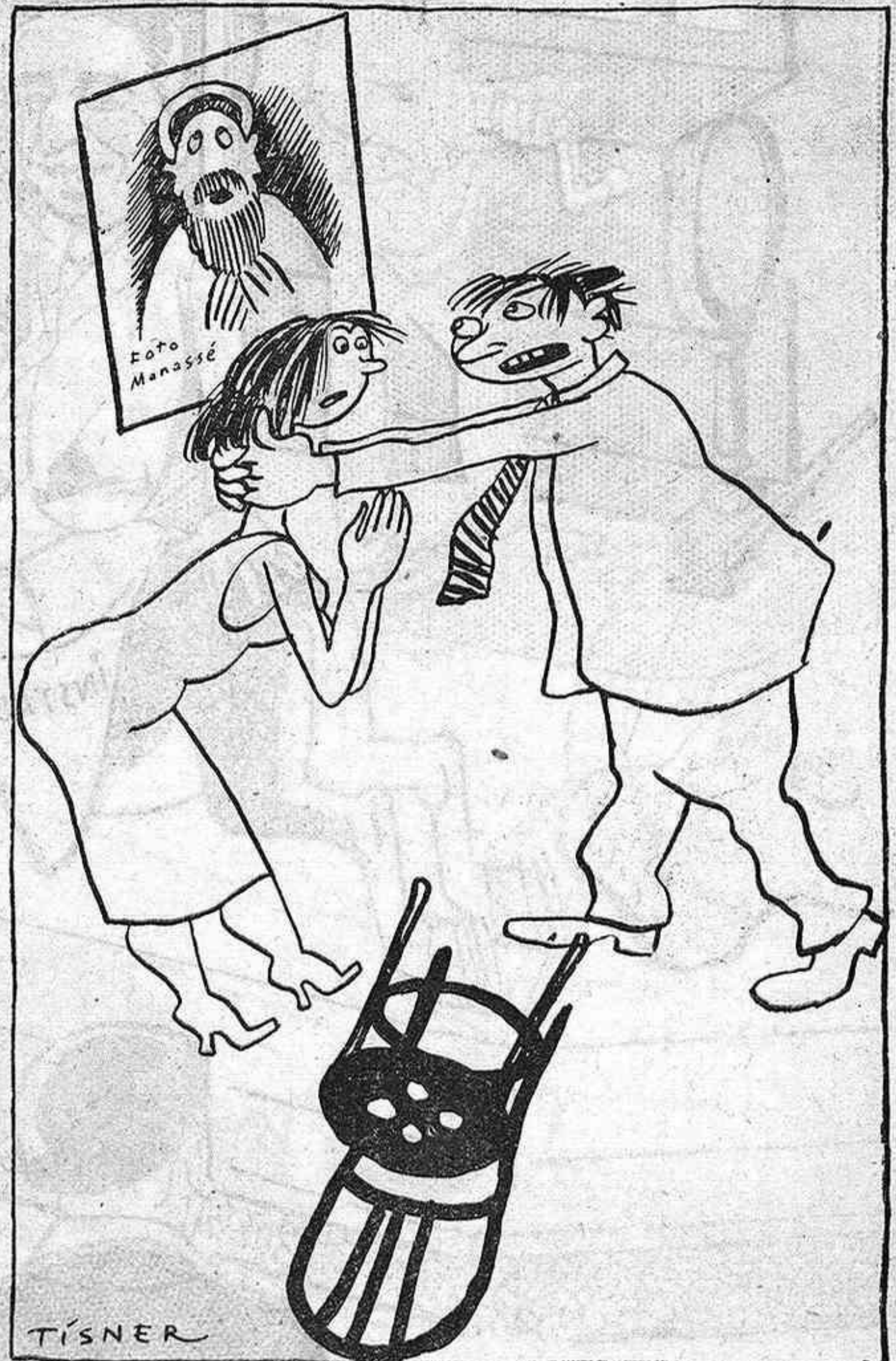
«Al compàs del Amor» és un film Fox. El juguen remarcablement, en primer terme, Nils Asther i Pat Pàterson.

COLISEUM: *La Patrulla Perdida*.

Un bon film servit per una gran interpretació. Dotze éssers que esperen la mort fredament, malgrat en ells bategui tota la força de la vida. Un ambient angoixós; uns esclats lluminosos; uns defallences letals. Llocs, situacions, interpretació, esdeveniments, tot es lliga per donar la sensació d'una mort inevitable, d'un joc fatal, d'una fallida decisiva.

Víctor Mc.Laglen, Boris Kàrloff, Wallace Ford i Reginald Denny, porten el pes d'aquesta bona pel·lícula que ha sabut fugir de les despeses de mils dòlars en escenografia per dependre'ls conjuntant uns grans actors, i treballant un film amb consciència i despreocupant-se un bon xic del públic.

De les directives de «Cleopatra» a les directives de «La Patrulla Perdida» hi va un món. Però consti que per nosaltres «Cleopatra» és un film d'una disbauxa rica de festa de barri i

—Poca vergonya! Enganyar-me, a mi! Com si jo fos un ningú... I ara què em faran de la gestora!

—Home, no t'ho prenguis així. Ell és ex-ministre!

Compreu L'Esquella de la Torratxa

«La Patrulla Perdida» un film aciençadament intel·ligent de bon cinema.

FANTASIO: *Malaca*. Un gran documental presentat per «Cifesa».

El film «Malaca» és rodat durant l'expedició a l'Indo-xina dels exploradors Harry Scheuk i Miss Baldwin i ens fa veure l'illa en el seu aspecte típic ja d'habituds, ja de naturalesa. La visió de la selva Malaca es ben percaçada. Aire lliure. Vida sense truc cinematogràfic. Grandiositat de vegetació.

Hem d'esmentar el que tothom esmentarà de la pel·lícula i el que produí més impressió al públic. La caça del cocodril. N'hi ha una abundor extraordinària. Unes escenes esglaiants de lluita, amb una mort autèntica, mostren a l'espectador la diferència que mitjança entre la realitat i el truc cinematogràfic. I hom recorda l'escena de «Tarzan i su Companyera» per compulsar-la amb l'escena esbalaïdora de la mort d'un negre en aquest gran documental de la «Cifesa»: l'un espectacle ben trucat, l'altra realitat esborronadora.

Ni els monstres de la mecànica com King-Kong diuen res davant les escenes de mort, clares i contundents, de «Malaca». Es troben grotesques.

CAPITOL: *El es Ella*.

Es una «ella que és ella» i que ningú no podria fer passar per «ell» ni acceptar els «elles-ells», dels casos del transformisme.

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

La noia que es fa passar per noi és una cosa suadíssima en el cinema. Sembla mentida que encara s'exploti com a tema de comèdia musical i molt més inversemblantment com es fa en aquesta comèdia ridícula. I el que és més ridícul i absurd encara, és que «El es Ella» es posi com a base d'espectacle, quan en el mateix Capitol, i posada com a segona pel·lícula, s'ha fet, simultàniament amb «Ell es Ella», l'estrena d'«El Noveno Mandamiento» una bona pel·lícula de la «Ufa».

Per què «El Noveno Mandamiento» toca un tema rural, i avui no és pot veure, tant en el cinema com en el teatre, res més que gent ben vestida? Passem aquest temps ridícul: temps de pòlvors d'arròs i pomada d'ametlles. Ningú no creu que els paisatges, les escenes fortament viscudes i sobriament expressades d'«El Noveno Mandamiento» puguin interessar com els «fandilletismes» equívocs d'«El es Ella», gènere Vianor.

MARYLAND: *La familia lo desea*, film de la producció Rabinowitch.

Film pla! Gran món! Orquestrines. Rialles. Joc. El film no es pas dolent, però és insignificant. Interpretació, bona.

—Es casen tots! Es casen tots!
—Naturalment com que porten un bon dot!

Croniqueta de la setmana

FESTES OFICIALS

L'Alcaldia ha lliurat una nota a la premsa on s'anuncien les festes que es faran amb motiu del 14 d'abril.

L'hem llegida i rellegida i n'hem tret la impressió que, sigui com sigui, es vol que enguany tingui un caire especial d'extraordinarietat la commemoració d'aquesta dada històrica. Es repeteix amb sospitosa insistència en la nota: «Volem que enguany... Enguany farem», etc., etc.

Per més esforços que es facin, per més carroces que surtin i literatura que es malgasti, els autèntics republicans sabem a què atènyer-nos respecte al proper 14 d'abril oficial.

MANIFESTACIONS DEL SENYOR LERROUX

—«Hay que terminar con los hartos, con los explotadores y con los insaciables.»

Se'ns ha dit confidencialment que en assabentar-se l'Emilià Iglésies de les manifestacions del cap del seu partit, ha somrigut i donat un copet a l'espatlla d'un dels del grup radical que l'acompanyava, i ha exclamat:

—«Si esto ocurriera ¿cuál sería nuestro porvenir?»

CONDICIONS DE TREBALL

Tenim referències que en uns magatzems nous de trinca s'exigeix a les noies que hi van a cercar treball:

- 1er. Que no passin de 25 anys.
 - 2on. Que siguin boniques i vesteixin amb elegància.
 - 3er. Que sàpiguen empolainar-se ben al dia.
 - 4t. Que si els clients van un xic endavant no s'enfadin.
- Ben al revés: si això esdevé, han de somriure i fomentar les il·lusions que qualsevol client-sàtir s'hagi fet amb elles.

Estem segurs que a certes exigències les noies que hi treballen, no s'hi avindran.

No fem comentaris. És molt natural que els capitalistes s'aprofitin dels aventatges que els dona l'època.

I demà què?

EL PREFERIT DE LES SENYORS ARISTOCRÀTIQUES

Les dones aritocràtiques tenen sempre un ídol amb el qual expansionar el seu histerisme.

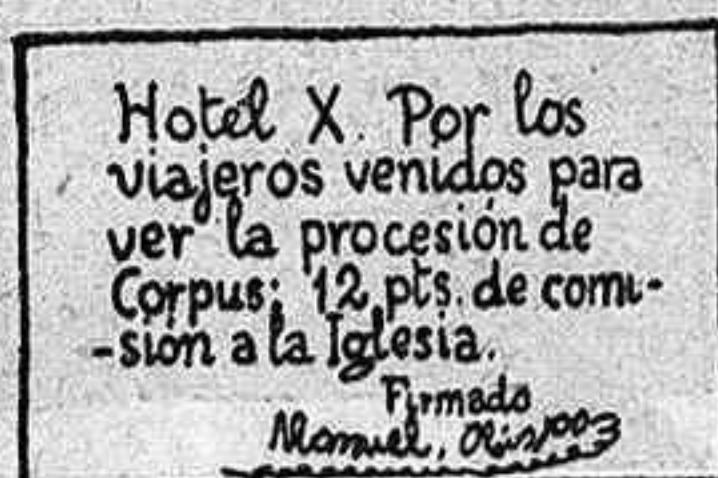
Ara s'ha posat de moda el Pare Laburu.

Aquest bon senyor els parla de tots els excessos sensuals coneguts i d'altres coneguts únicament pel reverend Pare.

El bon Pare Laburu, Rasputin-rosquilla dels nostres temps, té un gran èxit de dames.

EL DESTI DE LA RELIGIO CATOLICA

Sembla que aquest any tindrem processó de Corpus o, com si diguessim, espectacle gratuït de les forces més o menys vives de la ciutat.

L'Alcalde ha donat la seva conformitat a la sortida de la processó, fundant-se que, semblant exhibició de clergues i de

Lluïsos amb atxes és beneficiosa per a Barcelona car atreu pagesos i badocs.

Estem veient en Manuel mobilitzant les seves hosts per anar als hotels a cobrar la comissió corresponent.

RESERVA MENTAL

El senyor Vaquero assegura que hi ha plena llibertat per exposar opinions.

El senyor Vaquero ha pogut dir de bona fe semblants paraules, malgrat saber perfectament que hi ha opinions que topen amb el llapis de la censura.

El senyor Vaquero es devia referir a les opinions enceses al voltant de la taula del cafè.

PER EVITAR MOLESTIES ALS SENYORS

El discret «Noticiero Universal» es queixa de les molèsties que donen als passatgers dels vapors, que ancoren al port, els pidolaires que s'estacionen als molls.

L'alcalde ha recollit la queixa i ha encarregat que: «se extreme la vigilancia y el rigorismo» amb la finalitat d'evitar semblants fets.

Es molt fàcil denunciar imperfeccions sense donar la solució.

Esperem que aviat el discret «Noticiero Universal» donarà treball als pidolaires que s'atreveixen a molestar els passatgers dels vapors.

EL PROPER ENCARREC

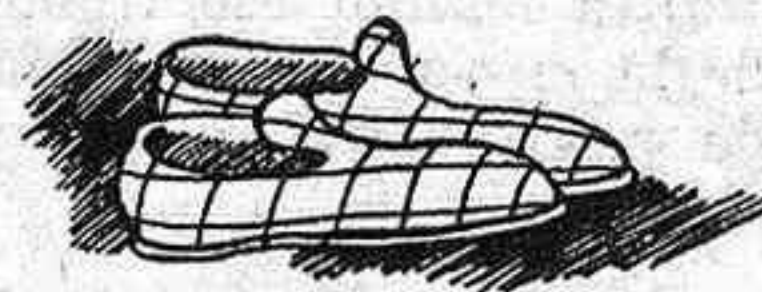
L'escolà, ratapà, furgador de la Història d'Espanya, en Josep M.ª Peman, després d'escenificar la divina impaciència del de Loyola i de passar per alt la covardia de Ferran VIIè., aleshores de les Corts de Càdiz, ha reaparegut amb «Cisneros», altre subjecte conegut també a les Espanyes.

Ara que la set de venjança dels catòlics emplena la copa, er Peman, sempre oportú, hauria de glorificar Torquemada.

I consti que a hores d'ara el cruel Inquisidor ens va ja resultant insignificant.

OFRENES BEN MERESCUDES

Res tan original com el present que els funcionaris del Ministeri del Treball han fet al senyor Anguera de Sojo. Es tracta d'un joc complet de cafè.

Consti, però, que nosaltres sabem també fer presents que tinguin propietat. Proposem una subscripció per ofrenar al gran ministre un parell de sabates de simolsa de les d'estar per casa!

TELÓ ENLAIRE

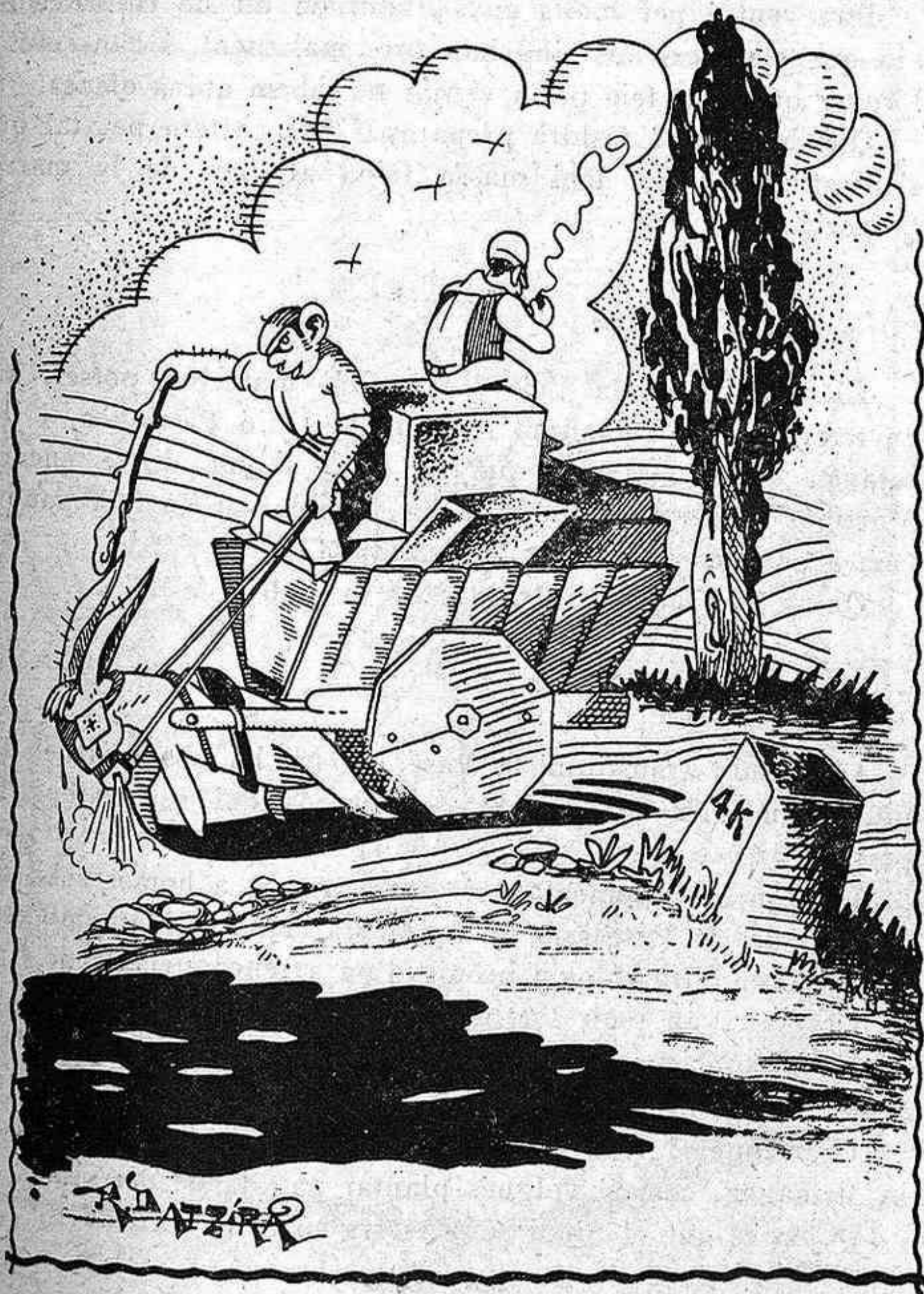
NOVES I COMENTARIS

POLIORAMA: *La Rambla de les Floristes*, poema de Josep M.ª de Sagarra. Tres actes.

Una pluja de versos, sonors la majoria, bons alguns. «La Rambla de les Floristes» és una obra més de les que, abans de l'estrena, s'anuncien com «la millor obra del gran poeta Josep M.ª de Sagarra».

L'obra, si s'hagués presentat com una estampa, hauria reeixit a l'escenari del Poliorama més del que hi reeixí. No ens faria pas res que el nostre públic anés al teatre a escoltar versos. Però tenint en compte que el teatre de Josep M.ª de Sagarra —en «La Rambla de les Floristes» com en cap més obra seva— no passa d'ésser un pretext per a dir versos, s'hauria de procurar cercar el mitjà de treure de la música tot el que pugui donar, per afegir a l'encís de les oïdes un encís d'ulls.

«La Rambla de les Floristes», tingué un mal puntal en Mercè Nicolau i una presentació poc adient. Repetim que s'havia de presentar com una estampa per a situar el públic: fer que no cerqués a l'obra arguments i realitats com les que hi cercà. «La Rambla de les Floristes» vol ésser una evocació poètica de les nostres Rambles passades, dels grans temps barcelonins de les Rambles. Amb l'ajut d'un marc adient, el pretext cantaire de Josep M.ª de Sagarra hauria quedat ben

Els rucs filòsops.

—I pensar que per nosaltres, pobres màrtirs, ni una glòria celestial pot haver-hi!

situat i el públic hauria vist l'obra amb ulls diferents del que la va veure.

I per la nostra part ens haurien pogut estalviar d'escoltar l'unànime comentari del públic: «Ací no passa res!» ¿Què havia de passar-hi? ¿Es que passa res en cap de les obres d'en Sagarra? Versos, versos bonics, versos bons. Un especialíssim teatre de versos que no hauria tingut l'èxit que ha tingut, si Josep M.ª de Sagarra, l'hagués convertit, com podia fer-ho, en teatre de poesia.

Consti que, així com és hi tot, preferim un centenar de representacions d'una obra d'un poeta com Josep M.ª de Sagarra que un centenar de representacions d'una obra de qual-sevol autor analfabet.

ROMEA: *Cisneros*, poema en tres actes de Josep M.ª Peman.

El versaire Josep M.ª Peman és un autor rectilini. Té un ideari polític de superfícies i, en aquest ideari, encaixona els noms escollits per ficar-los dintre el bany de dutxa del seus versos.

El «Cisneros» d'en Peman és un Cisneros fàcil, un Cisneros que «tira» versos patriòtics i que ho arranja tot com amb un programa de míting, d'aquells on l'orador es compromet a fer la felicitat dels pobles.

Qui sap si seria interessant fer un «Cisners» que fos la contrafigura del Cisneros carquinyoli del versaire Peman! Francesc Jiménez de Cisneros és una eixuta figura castellana. Fou el primer anunci de decadència en la plenitud. Portà Espanya a l'Àfrica i fou el precursor dels qui en afers d'Estat obraren pel seu compte. El 1509, amb la presa d'Oran feta de motu-propri del Cardenal, pot ésser l'inici d'Annual. Carles V, un rei que venia de fora Castella, en prendre possessió del regne —quan encara Castella no havia fet presa d'ell per portar-lo castellanament a Yuste— va enviar al Cardenal una carta on li donava les gràcies pel que havia fet per Espanya, i li indicava que s'arreconès a la seva diòcesi, «en espera que el Cel recompensés els seus mereixements».

Suposem que el Cel fa molts anys que ha recompensat els mereixements del Cardenal castellà i castellanitzant que es digué Francesc Jiménez de Cisneros, i suposem que els hi recompensaria millor que els hi ha recompensat a la terra el polític-versaire Josep M.ª Peman en fer un ninot, molt més ninot del que fou l'egregi fill de Torrelaguna, egregi autor de breviaris, polític de forrellat i entenebridor de les doctrines d'Aristòtil *pro usum escolastici*.

La interpretació de Cisneros a l'altura de l'obra. Ricard Calvo ja recita amb goteres.

BARCELONA: Mora-Espantaleón-Barroso.) «Mi Padre», «Mi Chica», «Mi Nieto» i «Su Madre».

«Va pa ellos el pollo!»

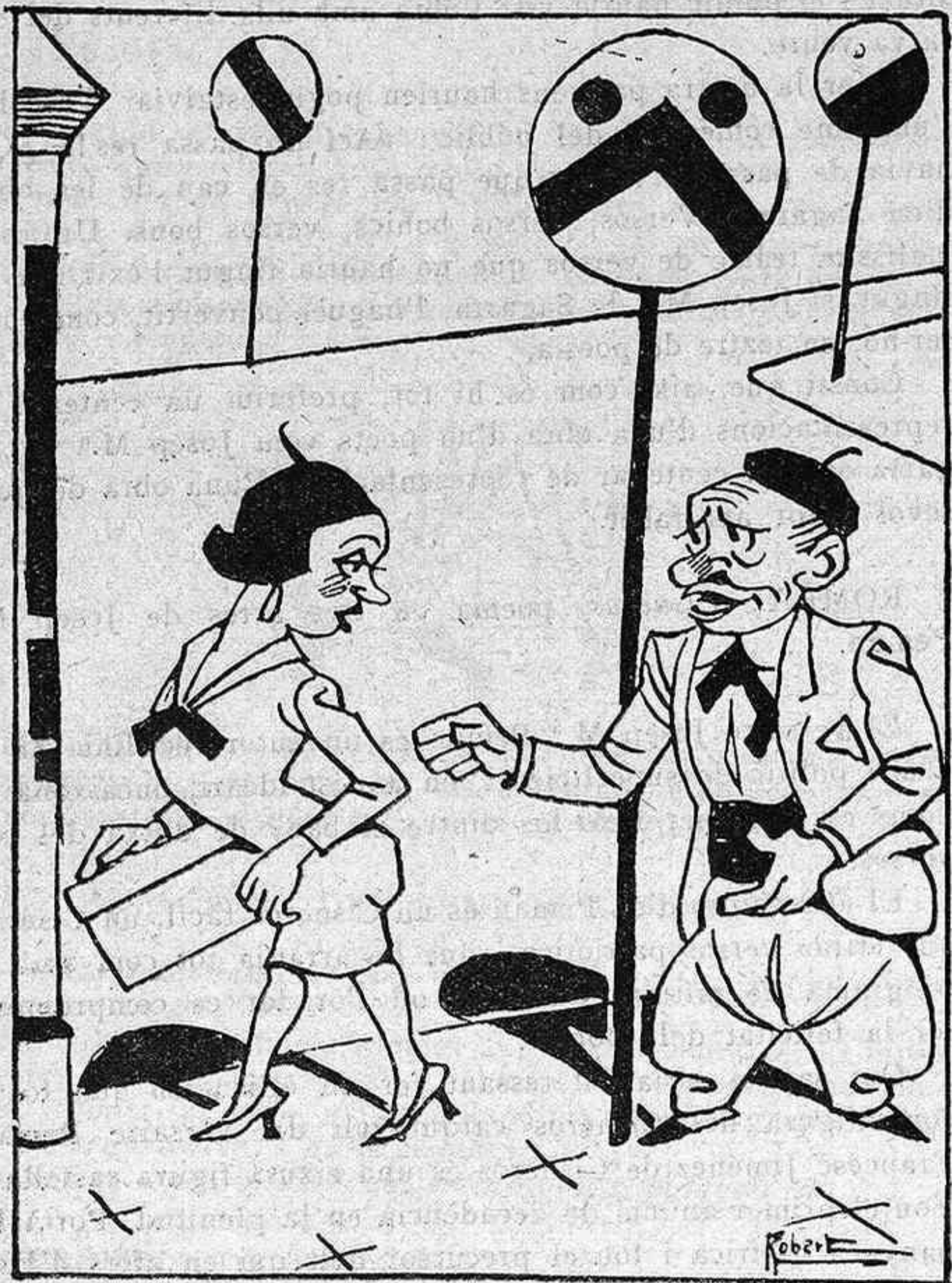
Un matinal al «Poliorama». L'organitza la «Federació Catalana de Teatre Amateur».

«Estudi d'Art Dramàtic» de Molins de Rei, que dirigeix Josep Cariteu, hi donarà a conèixer l'obra de Navarro Costabella: «Victor Daura».

TEATRE COMIC: Segueix l'èxit de *Mucho cuidado con Lola*. També s'ha reposat amb molt bon peu la revista: «El País de los Tontos».

OLIMPIA: *El món de la lluna*. Amb aquesta opereta passa e' que va passar amb «La Ronda de las Brujas» en la seva primera estrena. El públic la va rebutjar. ¿Per què?

ESQUELLOTS

—Què vol aquest homenet?
—Que vulgar! El Pare Laburu em diria «hombrecito.»

Perquè fou mal posada. Perquè el llibre fou traduït a la «bona de Déu». Perquè els actors fallaren.

El llibre d'«El món de la lluna» és insuportable. La música d'Ivan Darclée és fàcil i joganera: ella lligà les mans dels espectadors de l'Olimpia perquè no agafessin cadires. La interpretació és fluixíssima. Salvades les germanes Emília i Neus Aliaga i la ballarina Simone, tots els altres, pa sec. I no estem en temps de pagar preus alts per a veure tanteigs i desballestaments.

El teatre —tal com es va fent a Barcelona— es la millor propaganda que es pot fer per portar gent al cinema.

HERNIA Els aparells contentius més perfectes patentats. Còmodes, segurs, lleugers. Permeten els esports i els treballs més forts. Adaptats per eminents metges. Amb llur aplicació desapareixen les hèrnies més grans i rebels. L'únic tractament curatiu científic premiat. Centenars de testimonis de curació a disposició de vostè. Les màximes garanties i els preus més assequibles, sols en ORTOPEDIA NOTTON. Prospectes gratuïts. Consulta gratuïta de 10 a 1 i de 4 a 8, Ronda Universitat, 7, primer, Telèfon 10935, Barcelona i: Girona, primer dissabte, de 9 a 12, Hotel Peninsular; Manresa, primer diumenge, de 9 a 1, Hotel Santo Domingo; Lleida, segon diumenge, de 9 a 1, Hotel Suís; Tortosa, darrer diumenge, de 9 a 1, Hotel Simoni; i Reus, darrer dilluns, de 9 a 12, Hotel París.

Barcelona... atracció de forasters. Segueixen les visites. Ara ha estat Salazar Alonso, lerroxista de naixença, segons confessió pròpia, el qui ha vingut a catequitzar-nos bo i volent rentar-nos la cara amb un drap brut.

Es veu que aquest... lerroxista ens ha pres per xinesos, a menys que sigui ell el qui porta cua. En la conferència que va donar diumenge al «Real Club Republicano», del Passeig de Gràcia, va dir, entre altres coses estrofolàries, que el partit radical era l'únic que podia gallejar de continuïtat en les conviccions i de pulcritud en la conducta.

Va tirar quatre amoretes a «las actividades de Cataluña», apressant-se a manifestar que les Autonomies poden derivar en centralismes descentrats, i tot era garlar, que el julivert és lluny.

El senyor Salazar Alonso, com a polític i com a orador, és un article adient a la temporada que s'apropa, o sigui l'estiu. Té una frescor garantida, d'aquelles que encostipen.

* * *

Es ben veritat allò que resa el refrany que «no es pot dir blat que no sigui al sac i encara aquest ben lligat». El cor ens havia donat un salt d'alegria, en llegir que el paternal i savi Govern que regeix els nostres destins havia nomenat ambaixador d'Espanya a Mèxic aquesta verge immaculada mascle que hom coneix generalment per «Miliano» Iglésias.

Bon vent i per molts anys! hauríem dit de cor. Resulta ara que els mexicans s'ho han pres malament, i han refusat l'honor que se'ls feia per a venjar no sabem quina ofensa.

Què hi farem! Caldrà preparar-li una cartera per tal que s'entretingui i no doni massa feina al ram de la marroquineria.

* * *

El alcaldes de la Vall d'Aran, els mateixos, potser, que en temps de la Dictadura eren de la Unió Patriòtica, i festejaven aquell colomet que es deia, i pot dir-se encara, Martínez Anido, han dedicat un pergami a Royo Villanova com a «defensor preclaro de Cataluña».

Quins gats aquests alcaldes de la Vall d'Aran!

* * *

L'aplaudit transformista Pare Laburu ha obsequiat el seu públic amb els més celebrats números del seu extens repertori.

Haviem oït i comentat, els sermons per a homes sols, declamats des de l'església de Santa Maria de la Mar amb estil de baladrer i fraseologia pròpia d'un arrencaqueixals de fira.

Després, van tenir l'avinentsa d'escoltar les seves mel·líflues peroracions adreçades a les senyores amb un to enfi-gassat i amb un papissot autènticament jesuític.

Diumenge el vam sentir, des del «Price» escridassant com un demagog, com si volgués plantar parada de marxisme.

¿Com és que el Sindicat d'Actors no el fa cotitzar?

* * *

De tota manera, els seràfics pares de família, aquells que abans en deien els de «la fulla», que van organitzar la con-

ferència de diumenge del Pare Laburu, feien unes cares tan llargues com si no haguessin cobrat el cupó fa temps.

Els que havien repartit invitacions a la dependència llur per tal que s'edifiquessin escoltant la paraula sagrada del Pare Laburu, en trobar-se que en treien el mateix profit que si haguessin convidat el doctor Bolívar o en Pestaña!

Com aplaudien els lladres —els lladres eren els dependents a vista d'Amo— les indirectes *directes* del P. Laburu adreçades a la gasiveria i males arts dels plutòcrates explotadors!

Deia un d'aquests burgesos —organitzador de l'acte i al·ludit a l'ensem:

—Ja ho sé que és comèdia; però potser ho fa massa fort!

* * *

I ara que parlem de la conferència del Pare Laburu al «Pri-co», és bo de fer remarcar que la ressenya publicada al «Ful oficial del dilluns» estava tixada per la censura.

Senyor Lerroux, *monsenyor* Lerroux, a veure si voldrà ésser més papista que el papa i més... Laburu que el mateix interessat!

* * *

Una pregunta que no sabem a qui adreçar-la, però que caldria que algú la contestés satisfactòriament.

Molt sovint es veu pels carrers paisans que fan de companyia a unes parelles d'agents de l'Autoritat. No són presos perquè no van lligats. Hom els prendria per amics del poble —del poble dels guàrdies— si alguns no acostumessin a guaitar amb certa insolència ofensiva els qui se'ls mira un bon xic sorprès.

No volem creure als qui ens han dit que eren membres de

l'«Acción Ciudadana». No pot ésser. Alguns d'aquests acompanyants són minyons del requetè, i no creiem que el Govern confi la seguretat de la República a aquests elements.

¿Veritat, senyor Lerroux?

Menyprea els qui t'han calumniat set mesos seguits!
Pensa que són calúmnies de setmesons!

(L'Acadèmia de Ciències ha prohibit la representació de «Fruita verda» al Poliorama. Dels diaris)

—¿I per què no la deixen fer?
—L'han trobada massa verda.

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

MUCHO CUIDADO CON LOLA

Per PERLITA GRECO
i ANTONI MURILLO

CINE TALIA

El Ocaso de Occidente

La Hermana San Sulpicio

en espanyol, per Imperio Argentina

El rey de los Campos Eliseos

per Buster Keaton

-- Que n'és de bonica i gran Barcelona!

